

VIRRASZTÓ MINDENSÉG

*Mintha Breughel festette volna téllé
e sárviztől dagadt
s borzas fáival hófehérré
kimázolt halmokat*

*De nincs vadász Körben az este
reneszánsz képkeret
Otthontalanság álmos füstje
leng-leng a föld felett*

*Kis házakban kigyúl a lámpa
és kerekfenekű
nehéz asszonyok vacsoráznak
a fényesség körül*

*Gyúl-húny a villany vibrál a tévé
s megzizzennek meleg
sötétben az ámulat-kévék
míg szunnyad a gyerek*

*Aztán lefekszenek Szemükben
elsüllyed a világ
mely odakint fagyba meredten
álmodja önmagát*

*Remény-szél szisszen jégszilánkon
s a tájon áttűnik
a mindenség amely a fákon
virraszt itt regg*

*A fiúnak erre visz haza útja
s míg hóbuckára lép
ő lesz talán ki fölfedezi újra
hogyan breugheli e kép*

TANULMÁNY

*és gyógyulás
gyerekkori misék fácánok
hegyoldal akvárium
csillogó halaid világ
szavak prémes állatok
halastó cölöpház
vércsék visongó sirály
Párizs cintányér dobbal
és ének és ének világ
hajkefe anyám könyvei
gyémánt tanítók keze
kapuk gyönyörű vagy
világ és pénz és pénz
pohárból visszanézó városok
dombok és láz és láz
gyulladt tüdők és
világ beleférsz a szemembe*

SZEMEK

égő szél fénytelen nap
hol tükröződne szebben
különös tájak vannak
különös szemeidben

izeidben a fémek
gyilkos szerelme villan
vergődő madarak élnek
vergődő szavaidban

becsaptalak te hitted
hogy őrizlek magamban
otthonom lett a tested
s neked semmit sem adtam

ha nem tudlak elérni
nem őrlődöm hiába
látod ilyen a férfi
amikor nagyon gyáva

amikor a halálnál
nagyobbat akar tudni
s türelmetlen kíván már
öledben megnyugodni

mert izeidben fények
szomjas szerelme csillan
s halálos titkok élnek
bölcs mozdulataidban

míg vergődő madárnak
szárnya közibénk rebben
s messzi gyerekek sírnak
magányos szemeidben

NE FORDULJ HÁTRA, ORFEUSZ

ha elhagyátok már az alvilág megbénuult bejáratát is
mögöttetek hiába jajonganak véres bánatú árnyak
mögöttetek a megrémült folyó ismét megleli partját
mögöttetek a varázslatok roppant tenyere összezárul

ne fordulj hátra Orfeusz

hallod az almavirágmosolyú Euridiké lépteit is
várja hogy feloldó tekinteted ismét asszonyoddá kényszerítse
hogy megsimogasd olajbogyó-illatú mellei dombját
és érintsd haját arcát meg boldog ringású csípőjét

ne fordulj hátra Orfeusz

szavaidtól megolvadnak a kardok és szétporladnak az ágyúk
dalod megragadja a vihar szarvait és szívárvánnyá szelídíti
énekedtől a hullámok tigrisei kushadtan nyöszörögnek
a haldokló megnyitja szeméit és könnyével lemossa a halált

ne fordulj hátra Orfeusz

mögötted megszűnik a képek szavak és énekek hatalma
mögötted pusztává tárulnak az utak könnyörgő kezei
mögötted csak a sötét madarak sikoltása virágozik
és eső és sár locsog magányos lábnyomaidban